

CAO News 10

Horolezecký časopis severočeského regionu č.099

* WWW.VRCHOLKY.CZ * WWW.LEZEC.CZ * VYDÁVÁ HOROLEZECKÝ KLUB CAO DĚČÍN * WWW.HORYINFO.CZ * WWW.HORYDOLY.CZ *

Ročník 9, číslo 099

-- Since 1999 --

Říjen 2007

O HORÁCH..

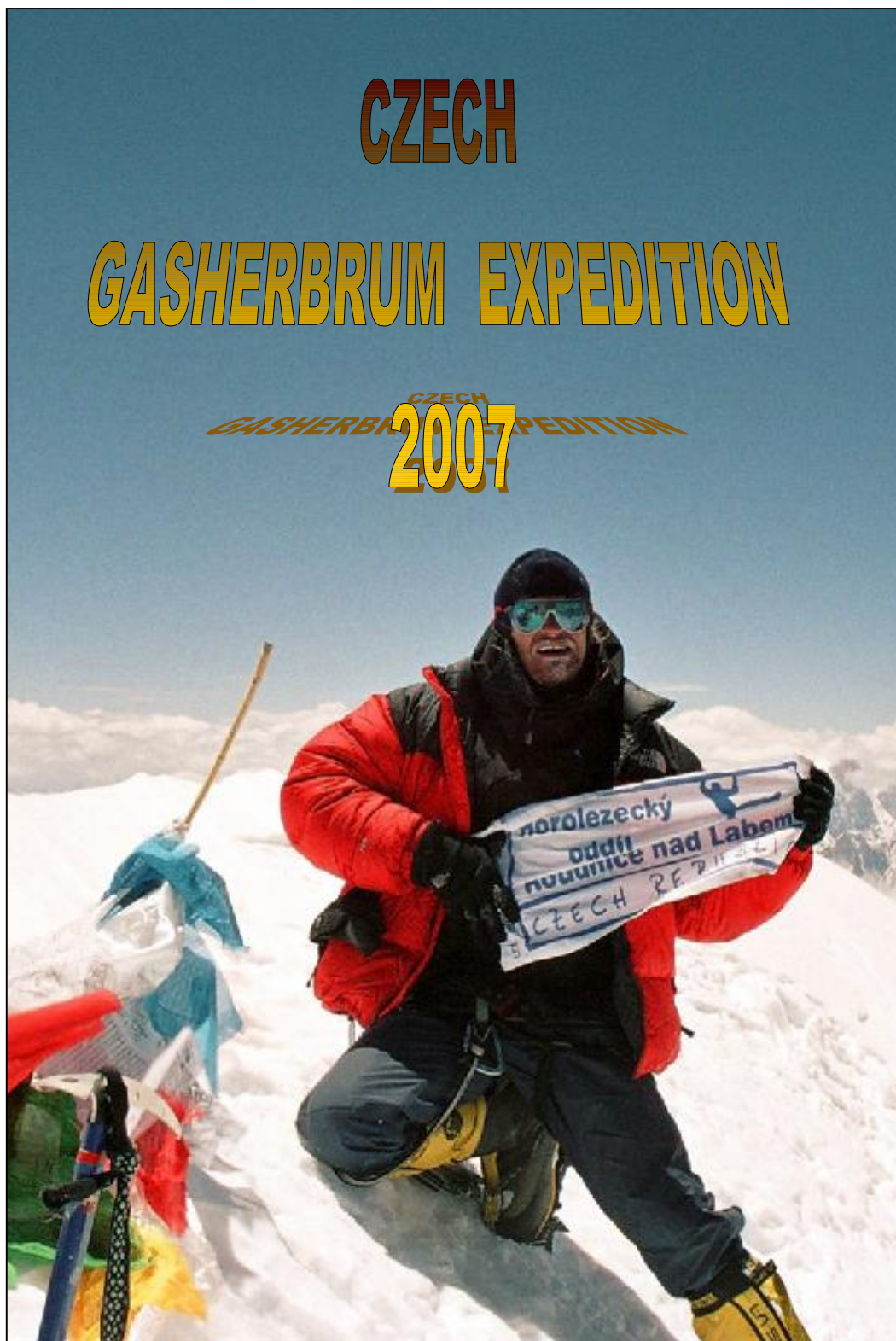

**RICCARDO
CASSIN**

„Z lezení jsem měl vždy požitek. Dával jsem přednost vápenci, protože lezení v dolomitských vápencích zahrnuje více elegance a techniky a je bezpečnější než jiné druhy lezení ve skále a ledu. Ale v zásadě mám rád všechny druhy horolezectví. A nejen horolezectví, mám velmi rád také dlouhé procházky po horách se svým psem. Hory miluji ve všech jejich aspektech...“

V tomto čísle

- ✓ Gasherbrum **Zdeňka Němce**
- ✓ Pik Lenina **Jana Horáka**
- ✓ Pointe Walker **Ondřeje Hašy**
- ✓ Adršpašské CIK **CAK**
- ✓ Starostová **Jardy Kukly**
- ✓ Holý neštěstí **Xb**
- ✓ Nové cesty
- ✓ Střípky
- ✓ Něco pro **Jonáše**
- ✓ a mnohé další...

Zdeněk Němec na vrcholu Gasherbrumu 8068 m n.m.

Co nového v CAO Děčín?

Informace z klubového dění..

Jiří Houba Chára
Předseda CAO Děčín

Největší rozruch na říjnové členské schůzi způsobila horká labská novinka – prvovýstup Holý neštěstí Xb na Severní terasu. Pak také nečekaný příchod **Báry Vechové**, kterou jsme dlouho neviděli, a do třetice, trochu kulhající, ale jinak veselý a plný optimismu jako vždy, **Jarda Jeremy Dunovský**, který utrpěl hodně nepříjemný pád na svém novém závodním tryskáči (nová silnička). A když náš kolektiv navštívila ještě sympatická **Lucka Jungwirthová**, mohli jsme konečně začít..

Program říjnové schůze:

- **Výsledovky.** Podzimní časovka do vrchu, Prachovská 24 hodinovka, Alpiniáda a jiné..
- **Čeká nás.** HOCYBOJ 2007, Podzimní lezení - sraz horolezců na Božně, Písařská „20“, Rozlučka s LČ u Kosti, Horolezecký OB, Polínský pes, běh Labákem, odtajnění jedné oblasti, Poslední slanění atd.
- **Nový člen CAO Děčín.** No, tentokrát šlo spíše o „zlegalizování“ déle trvajících vztahů :o)
Aničko Petáková, vítejte v našem klubu!
- **Různé.** Nové borháky, lepidlo, vrcholové knížky a krabice; zajištění Posledního slanění; Kolo okolo Rače; víkendové lezení; slanění spřátelených oddílů a klubů; pozvánky na akce; nová lezecká restaurace Na Štandu v Labské Stráni; nové cesty, atd..

Podzim je plný sportovních akcí a neoddychneme si až do konce roku, kdy to všechno začne nanovo.

Na příští schůzi se na nás všechny bude jistě těšit MF **Petr Jícha**. Budou se vybírat příspěvky na rok 2008!

★ Nový člen CAO Děčín ★

Anna Petáková ml.

Horám zdar!

Czech Gasherbrum Expedition 2007

jedna z největších expedic v historii Českého horolezectví

Zdeněk Němec
HO Roudnice nad Labem

V letošních letních měsících, přesněji od 9.6. do 6.8.2007, proběhla v západní části Himálaje, na území Pákistánu, jedna z největších expedic v historii Českého horolezectví. Nápad uspořádat výpravu do Karakoram se zrodil v hlavě **Josky Nežerky**, jednoho z našich nejúspěšnějších horolezců. Osobnost, jenž si svým kamarádstvím, kladným a romantickým přístupem k přírodě a lidem, získala mnoho přátel a to nejen z řad horolezců. Jak vypráví ve své knize jeho velký kamarád **Joska Rakoncaj** (společně stáli na vrcholu Nangá Parbat 8125 m v roce 1992), „dovedu si představit, že pan Velký zvíře z pražského Metrostavu, může být oblíben i u svých podřízených“..

Původní myšlenka, vypravit se pod Gasherbrumy pouze v malém kolektivu, vzala brzy za své. Když se rozkřiklo, že se něco takového chystá, žádosti a nabídky účasti nebraly konce, a tak se pod karakoramské špičky vypravilo celkem 22 horolezců z Čech a jeden Nor. Hlavním cílem cesty byly osmitisícové vrcholy Gasherbrum I a II. Když se do party expedice připojili i dva naši reprezentanti **Mára Holeček** s **Janem Doudlebským**, byl na světě i sportovní cíl. Vylézt na Gasherbrum III 7952 m severní stěnou, cestou ještě neslezenou.

Tato dobrodružná cesta začíná již v Islamabadu, v hlavním městě ne příliš politicky stabilního Pákistánu. Dvoudenní cesta po Karakoram Highway, jež kopíruje mohutnou ledovcovou řeku Indus, do 800 km vzdáleného Skardu, není taky pro lehké povahy. Každý se už nemůže dočkat až vezme na záda těžký batoh a protáhne zatuhlé svaly, ale to nás čeká ještě jednodenní cesta džípem do Ascoli.

Vlevo můj nosič alias **Bob Marley**, vpravo **Joska Nežerka** s Gasherbrumem IV v pozadí..

Konečně je to tady. Vyrážíme pěšky po mohutném ledovcovém splazu Baltoro. Během několika etap míváme a obdivujeme špičaté vrcholy, tak typické právě pro Karakoram. Skupinu skal zvané Katedrály, dech beroucí věže Tranga, Muztag Tover nebo nádherný Masherbrum nebo-li K1. Nebýt

těchto vrcholů asi by sem na trek tolik lidí nejezdilo. I přesto se jim divím. Cesta po ledovci je náročná, neubíhající a fádní. Zeleně žáná. S Nepálem se nedá rovnat.

Kalda a Řehna s překrásným vrcholem Trango za zády

Po několika dnech pochodu docházíme na patrně největší ledovcovou křižovatku světa, Concordii. Odtud je nejlepší výhled na magickou K2. Další osma Brod Peak se tyčí přímo nad námi. My ovšem toto taky nejvíc pokálené místo opouštíme a jdeme po ledovci doprava do base campu pod Gasherbrum Group. Skupina vrcholů Gasherbrumů zde tvoří nádherný uzavřený prstenec a má celkem šest vrcholů. Jsou to G I – Hidden Peak 8068 m, G II – Zářivá hora 8035 m, G III 7952 m, G IV – Shining Wall 7980 m, G V -7320 m, G VI – Chochordin Peak 7003 m. Tato severní část Pakistánu je právem označována za nejkrásnější místo karakoramského Himálaje. A je taky na dalších šest týdnů domovem pro naše snažení o zdolání některého z vrcholů.

Hora Chogolisa 7665 m n.m., hrob **Hermannu Buhla**

Dle mínění naprosté většiny horolezců, nejen našich, zde letos panovalo krajně nepříznivé počasí. Časté sněžení a tudíž veliké riziko pádů lavin a jen málo dní se stálým počasím, které je nutné pro výstup na takovéto hory. To jsou hlavní důvody, proč se letos dostalo tak málo lidí na vrchol.

Štěstí v tomto neštěstí měli naši kluci extrémisté, Mára s Doudlebakem, když se jim za totální mlhy podařilo utéct z několikadenního obléhání severní stěny G III, byť to bylo bez vrcholu. Na G II se podle našich informací nepodařilo letos, oproti loňským asi 130 lidem, vylézt nikomu. Možná že i

proto, že nad klasickou Rakouskou cestou visely nebezpečné seraky, které padaly na výstupovou trasu a vůbec zde bylo hodně sněhu. Ostatně dvěma členům Německé expedice se toto stalo osudným. Možná bylo lepší pokusit se o výstup přímější Francouskou cestou.. Ale to jsou jen kdyby.

Přesto jsme se bez vrcholu domu nevraceli. **Joska Nežerka, Olav Storli Ulvund** a já, jsme vystoupili 12.7.2007 Japonskou cestou na vrchol Gasherbrumu I.

Olav Storli Ulvund s **Joskou Nežerkou** na vrcholu Gasherbrumu I.

Možná jsme měli taky trochu štěstí na počasí, ale hlavně si myslím, že jsme byli dostatečně dobře aklimatizováni ve správnou dobu. Určitě jsme si to zasloužili za práci na kopci při vynáškách materiálu a natahování fixních lan. Ano, na vrchol jsme se dostali zastaralým expedičním stylem, kdy jsme natahovali fixní lana a budovali výškové tábory. Ale vše jsme si tam vytahali sami a maximálně použili staré fixy. Kdo by jich nevyužil..

Některé řeči na portálech o komerční expedici mi radost z vrcholu nemohou vzít. I kdybychom byli komerční expedice, je mi to jedno. Nepovažuji se za žádného extrémního nebo objevitelského horolezce. Chtěl jsem se jen bez použití kyslíku a druhých osob jakkoliv doplácet na vrchol. A to se mi podařilo a jsem za to rád.

VRCHOLOVÉ DNY

opis z mého deníčku

Pondělí 9.7.

ABC – předsunutý základní tábor 5800 m (C1)

Dnes je po týdnu krásně a i předpověď počasí je dobrá minimálně na čtyři další dny. Připravuji se na nejdůležitější týden. Ráno chceme vyrazit do C2 a pak dále k vrcholu. Přeji si hlavně dobré počasí. Ostatní je již na mě a ukáže se, zda na to mám, či ne. Balím si věci. Batoh měl být mnohem lehčí. Jak to, že má zase tak 15 kg? Vždyť už vše důležité mám v C2. Kontroluji to, ale nic nevyhazuji. Co se dá dělat..

Úterý 10.7.

Je celkem slušné počasí. Obloha klidná, jsou vidět hvězdy a mrzne. Zkrátka začátek krásného dne. Po platě mezi G I a G II v šesti tisících se mi dnes jde celkem dobře a to i přesto, že táhnu tu těžkou svini. Po svahu plného ledových baráků se jde taky celkem dobře a je to taková radost z pohybu. Po pěti hodinách jsme na místě zvaném C2 v 6400 m. Stan, který jsme asi před deseti dny stavěli na rovné ploše a který jsme se ještě

několikrát snažili vyhrabávat, je totálně zapadáný. Sněhu přibýlo asi 180 cm! Vyhrabáváme jej a stavíme znovu na rovné ploše. Jak zapadá slunce za obzor, teplota letí rychle dolů. Jsme zalezlí ve stanu a ve spacáku. Jsme tu tři a místa tedy není mnoho. Musíme navařit litry vody, napít se a najíst se. Jsme utahaní, a tak bez problémů usínáme již před 20. hodinou. Ráno opět vstáváme brzy.

Středa 11.7.

Vyrážíme už ani nevím v kolik, je tma. Za chvíli jsme v kolmých. Jsou tu naše a staré fixy. S jümarem to je ihned lepší. Jde to pomalu a každý krok bolí, funím jak parní lokomotiva. Dnes máme v plánu do C3. To je 700 m výškových, převážně po skalách v Japonském kuloáru. Má to výhodu, že se nemusíme nikam trmácet, že metry rychle přibývají. A na rozdíl od přesunu mě to baví. Pod námi je pěkná díra, asi těch 700 m. Nic nefotím, nechce se mi zde v tomto kolmém terénu sundávat batoh ze zad. Joska ale občas něco točí na kameru.

Dolézáme na místo kde již stojí tři stany Čínské expedice. Je zde celkem bordel po předešlých výpravách. Roztrhané stany, kyslíkové lahve, lana a jiný odpad. Nesoudím. Nevím za jakých okolností toto místo kdo opouštěl. My jsme taky na kaši. Výška je znát, jsme v 7100 m. Nejrady bych si hned lehnul, ale nejdřív musíme postavit stan a uvařit. Stanem lomcuje vítr a my vaříme nekonečné množství vody. Jeden ešus trvá asi hodinu. S vařením končíme před desátou večer. Jdeme na chvíli spát. Asi ve dvanáct nás budí hláhol venku. To se Čiňani vypravují za vrcholem.

Čtvrtek 12.7.

Vstávám před jednou. Joska do mě kope ať jdu vařit a sám spí. No co, jsem nejmladší a nejmiň zkušený. Není zde moc místa na hýbání a každý pohyb studí. Stan je zevnitř pokryt jinovatkou a ta padá na nás. Venku je určitě dobrých -30°C . Jak rád bych si taky ještě zalezl do spacáku a nehýbal se. Kolem třetí ranní jsme již všichni připraveni vylézt ze stanu.

Do báglu dávám 2 l. čaje, krém, náhradní rukavice, goráčovku a foťák. Konečně váha podle mého gusta. Před stanem mrzne až praští. Obléct zmrzlý sedák, nazout boty, připnout mačky, nasadit brýle, rukavice, to vše je v těchto podmínkách hrdinský výkon. Deset minut práce a jsem zmrzlý na kost. Za svitu čelovky jdu ve stopách Olava a Josky. Po deseti krocích už nemůžu, ale to již znám. Chce to najít trochu vzduchu a zase se rozejít. A tak stále dokola. Mrznou mi ruce. Oblékám rakoncajácský osmitisícovky. Jsou strašně velké, žádný cit, překáží a do poutek od cepínů se jen tak tak vejdu. Ale je v nich tepleji. Na nohy bych taky něco natáhl, ale nemám co. Teplo jim rozhodně není. Každý zde jdeme již sám za sebe. Nenavázání a jen s malými rozestupy. První jde jako vždy Olav. Metry pomalu přibývají a lepší se i nálada. Hlavou se mi honí jedna písnička a zpívám si „Stoupám výš a výš, to je to, co mám nejraděj. Být zas nebi blíž..“. Ale není to pravda, toho Čoka bych nejraději něčím přetáhl. Ale znáte to, když se vám v hlavě usídli nějaká písnička, nejde to jen tak vypnout. Svítá a je to krásný pohled. Slunce není ještě vidět, ale nad námi do atmosféry probleskují první paprsky světla. Vrcholky kopců jsou ještě ve tmě, úžasná podívaná. Poprvé vytahuji foťák a fotím, ale stejně nevěřím, že to na té fotce bude takové krásné jako zde. Vypínám čelovku.

Tak nějak jsem si zvykl na ten monotónní pohyb a všímám si, že i ty metry docela přibývají. Hloubka pod námi je co hodinu větší. Koukám na okolní kopce a přemýšlím o naší výšce. Odhaduji to na 7600 m. Vrchol Hidden Peaku, zdá se, bude pokořen. Když mě začaly přepadat takovéto hříšné myšlenky, dostali jsme se pod asi nejtěžší místo na kopci. Hodně kolmý svah a 400 metrů délka. Je to celé ledové, občas vyčuhuje šutr. Pod námi se to zužuje do takového tobogánu a končí to skalní hranou. V hloubi a v dáli vidím barevné tečky. Jsou to naše stany v ABC. Ten jsme opouštěli před dvěma dny. Přeji si, abych byl již v jejich bezpečí. Nevím co dál. Mám velkou chuť to zde otočit. Říkám si, že chci vidět ještě svou rodinu. Opravdu mi to tu nahání hrůzu. Doteď cestu prošlapávající Olav mi říká ať střídám, ať jdu první já. Proč zrovna tady.. Vyráším, ale jsem přesvědčený, že to jen zkusím, aby se neřeklo a po 100 m to otočím. Jdu a jdu zachycen pouze cepínem a předními hroty maček. 60° svah, délka strašná a zajištění nijaké. Nějak jsem si na to zvykl a stejně nevím, jak bych teď toto lezl zpět dolů. Už to neřeším. V některých místech to podivuhodně lupe. Hlavně ať to drží, ať to neujede, říkám si. Joska s Olavem jdou těsně pode mnou. O prošlapávání nemůže být řeč. Je to opravdu ledové. Mám už zase vítězné myšlenky. Ne, že by lezení bylo snažší a bezpečnější, ale už jsem tam. Je to hop nebo trop a je mi to jedno. Jsem klidný. Horolezci musí být fatalisti a musí věřit ve svůj osud. To co zde v roce 1975 předvedl Messner s Habelerem a o devět let později s Kammerlanderem je přeci jenom někde úplně jinde. Obdivuji je a smekám.

Nám zbývá 150 m. Vrcholek na dosah. Zdá se to kousek. Led se změnil v navátou krupici. Je to divná konzistence sněhu. Nic tu nedrží a deset metrů trvá dvacet minut. Nejde to. Mám chuť to opět vzdát. Pokolikáté už. Ale zase si říkám, teď? Navíc začíná foukat a proti nám padají lehké prachové lavinky. To by byla fotka. Na dlouhý čas.. Olav jde už zase první. Je na tom fyzicky opravdu dobře. Po kolena ve sněhu se sune k vrcholu a za ním zůstává brázda. Je to jeden krok vpřed a dva na místě. Olav zde natáhl 80 metrů 4 mm prádelní šňůry. Jümár na tom funguje, a tak to jde hned lépe. Zbývá nám už jenom kousek. Vidím Olava na vršku! Čeká na nás ve větru a mrazu celou půlhodinu. Pak dolézá Joska a hned za ním, úplně vyřízený já.

Je 13 hodin a my tři stojíme na nejvyšším Gasherbrumu! Vrchol je malý hřebínek vyzdobený buddhistickými vlajkami, které tady zavěsili, dnes taky úspěšní, ale s kyslíkem lezoucí Číňani. Ten pohled do okolí je fantazie. Já si tu stojím a zpod brýlí mi tečou slzy. Je mi zima a po těle běhá husina. Ale moc příjemná. Všichni se radostně objímáme a fotíme. Říkám si, na co ty fotky? Vždyť si to budu pamatovat, na to se nezapomíná. Jsou hlavně pro mé blízké, kamarády, pro vás a pro sponzory.

Kluci již vyrazili dolu. Já se ještě kochám. To jsou panoramata! Jako na dlani je Gasherbrum II, za ním Broad Peak a ještě za ním ční nad vše ostatní K2. Na západě hezky nasvícená a krásná Chogolisa, hrob Hermanna Buhla. Za ní Masherbrum. Vydržel bych tu ještě chvíli, ale musím dolů. Kluky už nevidím a hlavně nevím, kolik nás tady bylo a s kým jsem tady byl. Jsem krapet mimo. CRRRR!!! Probud' se!

Opatrně sestupuji k fixu, cvakám osmu a jedu. To byl fofr, mám prvních 100 m za sebou. Začíná silně foukat a zatahovat se, ale jsem v klidu. Jsem sám v osmi tisících a to je přeci super. Nikde ani noha. Užívám si to a nic si nepřipouštím. Dolu se dostanu tak, jak jsem se dostal sem. Čelem ke svahu. Půjdu pomalu a bezpečně. Do C3 se dostávám za tmy po 19. hod. Kluci jsou už taky zalezlí ve spacácích. Nevaříme a hned spíme.

Pátek 13.7.

Sestup z C3 je taky zajímavý. Je ošklivo. Fičák a viditelnost na 20 – 30 m. Ale jsou tu fixy a ty nás vedou. Za chvíli jsme v C2 a dále pokračujeme do C1 – ABC. Už z dálky je patrné, že u našich stanů je trochu rušno. Uvítací výbor. Každý nám srdečně gratuluje a dochází i na alkohol. Dvě třetiny ulité slivovice jsou fajn a všichni lidi zde také. Přestože se jim samotným výstup nepodařil, je na nich vidět opravdu radost z našeho úspěchu. Bylo to milé.

Sobota 14.7.

Čeká nás ještě nepříjemný labyrint ledových věží, seraků a bezedných trhlin. Po pádu několika lavin je původní výstupová trasa ztracena v nenávratnu. I tak se nám bez větších problémů daří dojít bezpečně do base campu. Zde nastala opravdová oslava, která neměla chybu a i zkušený Joska a Olav tvrdili, že takovou v horách jen tak nezažiješ.

Byla to důstojná odměna za námahu při zdolání tak krásného kopce jakým Gasherbrum I je!

Zbývá jen poděkovat všem členům našeho týmu, ale hlavně **Joskovi s Olavem**. Bez nich bych se asi na vršek nedostal. A nedostal bych se tam ani bez podpory firem: **VOD-KA, ALPIN-LT, HOLCIM, DEVOLT, LAKR**, tiskárně **WENDY**, stavební firmě **JURIS, HET a HO Roudnice**.

A chci poděkovat i své ženě **Markétce** a omluvit se dětem, že tady dva měsíce neměli tatínka..

Foto © 2007 archiv autora

PEAK LENIN

7134 m

Jan Horáček Horák
CAO Děčín

Le žím už třetí den ve stanu a nudím se k smrti. Ze zoufalství si povídám s prezidentem Franklinem na americké měně a uvědomuju si, že mi hrabe. Mám nucené Rest Days před útokem na vrchol Peak Lenina. ...ale to předbílám.

Moje cesta začala v Praze na letišti, kde mi můj úsměv a trik s kolenem pod báglem ušetřil spoustu kováků za deset kilo nadváhy. Pak pár hodin letu, věčnost v Moskvě na letišti a zas nějaký ten let a už se setkávám s Kyrgyzskou (rozuměj – ruskou) mentalitou.

Vysedávám v Oshi, které je východiskem pro většinu lidí, kteří míří do hor. Po několika nedorozuměních (rusky neumím ani ň), malém únosu, kdy mě taxikář vozí po městě sem a tam, jen né tam, kam já chci, se dostávám do hotelu. Je tam dokonce i sprcha, což je na místní poměry luxus.

Večer přijíždí Andrea, kámoška žijící v Číně a částečný sponzor mé cesty. Neviděl jsem ji věčnost, a tak to jdeme oslatit na trh nákupem a večerí.

Ráno jsme na trhu už před sedmou a pokračujem v nákupu. Potřebujem jídlo tak na tři týdny, takže je toho celkem dost: rýže, vločky, sušenky, pár konzerv, cukr, čaj, rozinky.. Celkem 25 kg proviantu.

Přes cestovku Pamir Expeditions máme domluvené auto, které nás má za 200 USD vzít do BC. Od Oshe je BC vzdálen zhruba 270 km a cesta trvá okolo 10 hodin. Auto nás, a ještě dva kluky z Litvy, vyzvedává před hotelem a po chvílce logistické práce máme vše uvnitř. Auto je dodávka a zcela upřímně se mi nezdá, že by tam mohla dojet. Závěr cesty má vést hodně terénem, brodí se řeky, jede se korytama, prostě vážný off road, a tak jsem čekal auto alespoň 4x4 a ne minibus.

Naštěstí se dodávka už po asi třiceti kilometrech posírá, a tak čekáme dvě hodiny na jiné. To už je opravdový 4x4 a až na malé bloudění (řidič tam jel poprvé) dorážíme po 10 hodinách jízdy na louku základního tábora. Je tma, hustě sněží, a tak stavíme stany, co nejrychleji to jde.

Andrea tu byla loni s cestovkou, dělala přehlídku místňákům v bikinách, jaké bylo vedro a nám tu teď sněží. Co tomu řeknou melouni, který máme vedle stanu to nevím...

Během dvou dnů odpočíváme, balíme, nadáváme na počasí a zvykáme si na nadmořskou výšku. BC je v 3750 m, což je oproti Praze přeci jenom rozdíl.

Máme 65 kg věcí, které potřebujeme dostat do C1, kde chceme být většinu času. Do BC dojedete autem a do C1 vám vynesou věci na koních. Za 65 USD to není problém, kilo za dolar, no nekupte to. Velký luxus, ale 65 kg je 65 kg.

Do C1 to trvá něco přes čtyři hodiny, ale nás honí husté sněžení, takže jsme to zvládli rychleji. Opět rychle postavít stan, schovat se před sněhem a zvykat si na 4450 m, v kterých C1 leží.

Druhý den je nádherně a nám začíná práce na kopci. Člověk pořád přenáší nějaké věci z tábora do tábora, staví stany, kope záhraby, chodí na záchod víc jak 15x denně... a tak pořád dokola.

Nekonečné přenášení proviantu mezi tábory C1 a C2..

S Andreou se dobře doplňujeme. Mě nedělá dobře slunce, jí zas zima. Když je venku pěkně, a já se svíjím ve stanu a zvracím, ona se o mě stará. Když slunce zaleze a klesne teplota, ožívám já. Andrea je ve spacáku, já vařím, balím a tak... paráda.

Devátý den stavíme C2 v 5350 m a já mám zase úpal. V noci se mění počasí a opět začíná sněžit. Ráno je ke všemu ještě mlha, viditelnost na 50 m. Je celkem teplo, takže dáváme pokus o postavení C3. Čerstvý sníh je nad kolena a počasí fakt hnusný, tak jdeme jen tři hodiny a pak to otáčíme. Dosažená výška 5850 m taky dobrá.

Náš plán je sestoupit do C1, dát si pár dní oraz, počkat na dobrý počasí a podniknout vážný pokus o vrchol. Andrea sestupuje dokonce až do BC. Je tam sprcha a větší pohodlí.

Po třech dnech odpočívání, nicnedělání a nudění se, jsem nadrženej jak pes (ne na Andreu, ale na výstup!!), a proto jsem rád, když Andrea večer dorazí.

Zase sněží a to nám radost nedělá. Nicméně ráno za husté mlhy vyrazíme do C2. Andrea se vleče, tedy já ji vleču na laně a jde nám to děsně pomalu. V táboře je pak dobře.

Ráno je azuro, kosa a děsnej víchr. Sníh nepadá, ale stejně všude poletuje, jak ho vítr zvedá a dostává se úplně všude. Stany, co jsou blbě přivázaný, vypadaj, že brzo odlítnou. Ten náš je v pohodě, u MARMOTA vědí, jak vyrobit dobrý stan. Jen nálada je nic moc. Andree to stále sněžení nedělá dobře a celý výstup ji už nebaví. Rozhoduje se pro sestup a návrat domů. Odchází se skupinou lidí do C1 a já zůstávám sám.

Hory o sobě dávají znát – vichřice v C2..

Balím a sám vyrazím do C3. Mám trochu stísněný pocit z toho, že jdu sám. Ono je okolo tedy spousta lidí, co buď zůstávají v táboře nebo jdou dolů. I tak mám pocit samoty a trochu strach. Poprvé takhle vysoko, poprvé na ledovci, který neznám, prostě jsem měl sto chutí to otočit.

Na náš tábor C3 byl nádherný pohled ze hřebene nad ním..

Je děsná zima, spíš kvůli větru, který fouká fakt silně a mraky nového sněhu. Přesto jdu hodně rychle a cestou doháním kluky z Čech. Dva z nich mi pomáhají prošlapávat stopu prudkým svahem. Téměř po stehna ve sněhu, v šesti tisících, žádná sláva...

V C3 (6250 m) stavím stan, opět co nejrychleji to jde a zalézám se ukrýt před vichřicí. Vařím a jdu brzo spát.

V noci je ve stanu -20°C , pořád hrozně fouká, a tak s útokem na vrchol otálím. Nakonec v šest ráno vyrazím, ještě s dvěma klukama z Čech. Je zima, ale při chůzi to nevádí. Cesta

není technicky náročná, mám čas myslet na blbosti i vážné věci. Hodně myslím na Pavlu a na to, jak je člověk malej, v tak velkých horách.

Vrchol už máme nadosah..

Ve čtyři hodiny odpoledne fotíme vrchol a zapijíme ho Coca-Colou (Cola mi párkrát zachránila život. I když stála 5 USD litr...). Cítím se dost unavený, proto se chci dostat do C3, co nejrychleji. Doufám, že když s sebou hodím, stihnu to ještě do C2, tedy do 5350 m. Opouštím kluky a jdu opět sám.

Je sobota 28. července 2007, 16:02 hod a já klečím na vrcholu Peak Lenin v 7134 metrech nad mořem..

V sedle pod Razdělnojou (cca 6100 m) už fakt nemůžu. Je tam pár stanů a jeden človíček, co se zrovna balí k sestupu. Má uvařený čaj a se slovy „Alpinisti si musí pomáhat“ mi ho podává. Dvacet minut nabírám sílu u něj na karimatce.

Čeká mě závěrečných pár metrů, který jdu snad věčnost. Ve stanu si rovnou lehám, tak jak jsem, jen nohy v botách mi koukají ven. Rychle zhltnu pár lžic expedičního jídla VauDE a

už jsem s plnou polní na cestě do dvojky. Je něco před osmou večer a mám tedy co dělat.

V dále vidím tečku a když přijdu blíž, vidím soudruha z Polska, který mě před pár hodinama občerstvoval čajem. Je mi divný, že tam tak dřepí na sněhu. Děsně se šklebí a mně dochází, že to nebude štěstím, že mě vidí. Borec si zlomil nohu v kotníku a byl připravený na bivak.

Mně je dost blbě, jsem grogy a vím, že mu moc nepomůžu. Chlapík je bez stanu, bez bomby, tma na krku, do C2 ještě minimálně hodina. Prostě na hovno.

Nejlepší asi bude nechat mu tam stan s věcmi, bombu, jídlo, karimatku atd, dojít do dvojky a co nejdřív ráno do jedničky. Tam zavolat pomoc. Když se vše podaří, může být za 2-3 dny dole.

Na „Leninovi“ se už odehrálo několik tragédií. Na pozůstatky po té poslední z roku 1990 se naráží dodnes..

V kleče kopu záhrab na stan a nejsem si jistý, jestli to není můj poslední hrdinský čin. Párkrát u toho zvracím, vesměs celý to expediční jídlo, co jsem před tím s chutí snědl. 8 EU v hajzlu...tedy na sněhu..Nakonec se vše podaří, týpek je uložený ve stanu, naládovaly brufenem a já se potácím už za tmy do druhého tábora. Tam jsem po 22. hod. V campu je přes 20 stanů, ale nikoho nezajímá, co se stalo. Naštěstí alespoň dostávám poloprázdnou bombu od sousedů. Moc dík. Říkám si, že ráno je moudřejší večera a jdu spát.

Ráno sice přišlo, ale lidi nezmoudřeli. Všem jde o vrchol a ne o kolegu, kterého můžou potkat při sestupu, ale už zmrzlého.

Balím tedy věci a jdu do C1. Cestou potkávám Ukrajince Igora, který je moc fajn. Má vysílačku a dává zprávu do BC a C1. Spadl mi kámen ze srdce.

V táboře mě čeká dobrý oběd a hlavně dobrý pocit z vrcholu. Nějakou dobu čekám na věci, které mi mají snést se zraněným Polákem. Toho nakonec snesou pozdě večer, což měl velké štěstí.

Ráno už v pohodě balím a připravuju věci pro koňáky a jdu do BC. Tam chvíli zevluju a dohaduji si odvoz ještě ten den do Oshe.

...a pak už jen pár letů, 2 dny v Biskeku, několik hodin v Istanbulu a nakonec letiště Praha.

Doma rychle vyprat, dát pár dní oraz, zabalit friendy, vklíněnce, průvodce na Chamonix... ale to už je jiné story a to zase příště.

Nutná skrytá reklama:

Vřelé díky **HUDY sportu** (boty LS Olympus Mons), **MARMOTU** (stany, spacák, oblečení), **Pavle** (za všechno), **Andree** (byla dobrým partákem) a **mamce** (za ostatní podporu)..

Foto © 2007 Jan Horák

Grandes Jorasses - Pointe Walker

4.208 m, obtížnost AD

Ondřej Haša
ČR

V sobotu 1. září 2007 přijždím se **Zdenkem Fialou** do malé italské vesničky Planpincieux v údolí Val Ferret. Bivakujeme přímo pod stěnami masívu Grandes Jorasses jehož kontrast doplňuje nádherná hvězdná obloha a také dominanta severní stěny Mont Blancu.

Brzy ráno vyrážíme na chatu Boccalatte, která se pro nás stává hlavním útočištěm pro následující dva dny. Ostrý nástup s převýšením 1204 metrů zvládáme za šest a půl hodiny. Na chatě Boccalatte v tu dobu končí sezóna, tudíž za ušetřených 10 Euro za nocleh (pro členy ŐEAV) kupujeme jednu z posledních piv a ukládáme se ke spánku.

Ledovec před chatou Boccalatte

Výstup je situován na jih, proto se probouzíme už ve dvě hodiny po půlnoci, abychom neměli problémy při sestupu, kdy slunce rozpouští sníh a také poslední zbytky lidské síly.

Alpským stylem míříme ke skalám Reposoir (3400 m) přes ledovcové pole, které v horní části vyžaduje lezení v ledu ve sklonu maximálně 70°.

Zdenek na cestě vzhůru. Pod námi údolí Val Ferret..

Přelézáme skály Reposoir a traverzujeme horní část ledovce Jorasses, kde nás čeká exponovaný výstup kuloárem doplněným smyčkami a skobami, jenž v nás budí nedůvěru. Pod vrcholem Pointe Whymper k nám vzhlíží mnohatunové séraky, proto urychleně míříme k závěrečné mixové části vrcholu Pointe Walker, která se stává nezapomenutelným vzdušným lezením.

Krátký odpočinek

Výškové metry přibývají velmi pomalu, srdce buší, ale touha nás přivádí deset minut po jedné hodině odpoledne na vrchol Pointe Walker. V euforii pořizujeme jeden snímek za druhým, ale oba víme, že to nejhorší nás teprve čeká a to sestup.

Mont Blanc jako na dlani.

Počasí je k nám opět shovívavé, od západu přicházejí mraky a sníh si tím udržuje svou pevnou strukturu. V půl osmé přicházíme naprosto vyčerpaní k chatě Boccalatte. Teprve tady přichází ta pravá úleva, protože oba víme, že jsme odvedli dobrou práci.

Ohlednutí za Grandes Jorasses

Na druhý den scházíme zpět do údolí Val Ferret a přemýšlíme o další alternativě výstupu. Měl se jí stát Grand Combin 4314 m, ovšem horšící se počasí ve Walliských Alpách nám neumožnilo splnit si další sen. I tak jsme odjžděli z Alp s dobrým pocitem a také s vědomím, že se tam brzy vrátíme...

Foto © 2007 archiv autora

Adršpašské CIK CAK

První přelez zajímavé cesty na Lavici

Pavel Kýsa Bechyně
HOKET Praha

Ja k o každý rok, tak i letos jsme navštívili Adršpach a vyváděli zde spoustu neplech. Jednu z nich vám prozradím. Je to první přelez po 28 letech (!!) zajímavé cesty „Cik cak“ za VIIa na věž Lavice.

Přeletu se účastnili, neboť mozkovou část potratili, lezci:

Vlasta Peroutka, Pavel Henke, Pavel Bechyně, Pavel Andrejko a Petr Jirmus.

Přípravné práce, tutové štandy a pořádně se zaklínit v rozporu..

Vlastík nastupuje k pokusu – nejprve stoupne na nohu, pak na loket..

..neztratit rovnováhu, našlápnout doprava na šikmou polici a je to.

Poslední dva dolézali již za mírného poprchávání.

Na závěr bych dodal: když je dobrá parta, tak je o zábavu vždycky dobře postaráno..

Lavice - Cik cak VIIa
27.7.1979

Stanislav Lukavský, J. Stach

V levé části náhorní stěny stavěním z rozporu a doprava zářezem ke kruhu. Stavěním k dírák, v nich traverz doleva a žlábkem na vrchol.

Foto © 2007 archiv autora

Starostová

Stará klasika

Jarda Kukla
H.O. Rot Sport

Horolezecký festáček v Ádru je už tradice, takže jsme na něm nemohli samozřejmě chybět. Filmy byly asi parádní, ale vzhledem k tomu, že tak nádherné počasí by byla škoda prosedět v temnu promítacích sálů, rozhodli jsme se opět po roce vyzkoušet zdejší tvrdou pískařskou školu.

V sobotu ráno jsme zajeli na Křížák, který slibuje poněkud více kratších a relativně odjištěných cest. Naskytl se neobvyklý pohled, co věž to člověk. Snad jen pár opuštěných kvaků odolalo ten den náporům desítek lezců, kteří sem přijeli, stejně jako my, z festivalových Teplic.

Tohle jsem ve skalách ještě nezažil a docela mě to odradilo od dalšího dne stráveného v této lokalitě. Proto jsme neděli zasvětili raději Ádru a jeho královně – paní Starostové.

Zkamenělá rychta

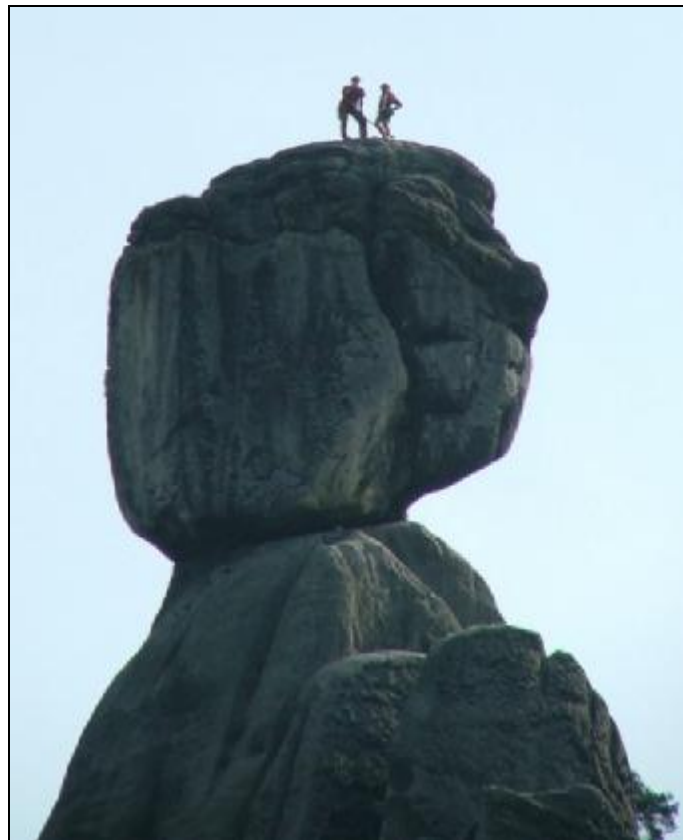
Nejdřív složitě hledáme nástup do Staré cesty, po chvíli zjistíme že se nacházíme úplně na jiné straně věže. Tak tedy druhý pokus – z turistické cesty chodbou do útrob zdejších hladkých komínů. Tady to určitě bude.

Na vlakovou jízdenku si opisují dlouhý popis z průvodce, abychom v tom vertikálním skalním bludišti nezabloudili. Honza tahá první komín, prolézá do vnitřku věže a už to hrne asi patnáctimetrovým rozporem k prvnímu kruhu. Dobírá mě a po značných obtížích usuzuji, že tohle asi Stará cesta nebude. Nějak to podle popisu z jízdenky nesedí (později se dovídáme, že jsme našli do Iljova odkazu). Moudřejší ustoupí, takže slaňujeme a snažíme se najít ztracený nástup.

Po průlezu vnitřkem věže, připomínajícím spíše jeskyňarínu, jsme konečně u zeleného komínu Staré cesty. Honza ho během chvilky prolézá a štanduje u prvního, tak trochu historického, kruhu. Následuje poněkud nepříjemná, hladká širočina, která stojí něco kůže a potu, pak další dlouhý komín vedoucí na pilíř. Už jsme pod vrcholovou hlavou, připomínající svou velikostí trochu Korunu jeskyně v Labáku a myslíme, že máme vyhráno.

Honza jde do závěrečného ladvého sokolika, jenž se k jeho nelibosti záhy mění na ruční spáru, takže trochu prověřuje kruh a hlavně starší erárku, která našťastí parádně drží. Druhý pokus na žábu ho už hladce pouští. Dobírá mě, takže si i já mohu vychutnat tu špetku zdejší poctivé spárařiny.

Zanedlouho oba stojíme na Starostové a prožíváme slušnou euforii. Je to úžasný pocit spočinout na této zdánlivě nedostupné věži, která však byla prostoupěna již v roce 1923 vynikajícími saskými lezci.

Měli jsme sen, alespoň jednou v životě vylézt na Starostovou - na Paní Adr a ten se nám nyní splnil!

Foto © 2007 Marin Moučka

Nové cesty

OD NAŠICH DOPISOVATELŮ

Pravý břeh Labe

Pod prasečí skálou (M) - Hozená rukavička IXa

12.6.2007

David Obermann x Jan Moucha

V pravé části S stěny stěnou k 1. kruhu. Vzhůru spárou přes 5 kruhů n.v.

Pod prasečí skálou - Dva čuníci jdou VIIb

10.7.2007

David Obermann x Pavel Bechyně

Od levé hrany v S stěně šikmo vpravo přes 2 BH ke slaňovacímu kruhu.

Pod prasečí skálou - Švéd a Svéd IXa

25.8.2007

David Obermann

Vlevo od cesty „Hozená rukavička“ přes převis (kruh) a stěnou přes další 4 kruhy na vrchol.

Pod prasečí skálou - Vrata od chléva VIIC

25.8.2007

David Obermann x Pavel Bechyně, Jana Řezníková
Přepadem na hranu a přes 5 kruhů na vrchol.

Prd'olův masív - Pro prd'olu VII

15.7.2007

David Obermann, Pavel Bechyně, Jana Řezníková
Středem V stěny krátkou spárou a stěnou přes 2 kruhy ke
slačovacímu kruhu.

Prd'olův masív - Na prasečák VI

15.7.2007

David Obermann, Jana Řezníková, Pavel Bechyně
Při pravé hraně ve V stěně přes kruh na vrchol.

Koňák (M) - Drahej špás VIIB

27.7.2007

David Obermann x R.Halama
V pravé části stěny přes převis (K). Koutem a stěnou přes 2.
kruh na vrchol.

Děčínský prasečák (M) - Subvalto VII

9.7.2007

Jan Moucha, David Obermann
V levé části S stěny spárou na vrchol.

Děčínský prasečák - Dobrej fízl VIIB

30.7.2007

Jan Moucha x David Obermann
Středem S stěny přes 4 kruhy na vrchol.

Děčínský prasečák - Samorobo VII

22.7.2007

Jan Moucha
V pravé části S stěny přes 3 kruhy na vrchol.

Pod Marínou (M) - Nervózní starty VI

20.6.2007

Jan Moucha, Stano Fakla
V levé horní části stěny přes 3 kruhy na vrchol.

Pod Marínou - Mrtvý kosti VII

20.6.2007

Jan Moucha, Tomáš Jeřáb
Vpravo od cesty „Nervózní starty“ spárou ke kruhu. Nad ním
doleva a spárou n.v.

Skály u Velké Javorské

Havraní převisy - Bláznivě nízko 7A

20.9.2007

Martin Čermák
SD, na hraně převisu z lišty a spodáku přímo do výlezu
Slackmana. (Havraní převisy jsou asi 250 metrů od Havraní
věže lesem po hřebeni směrem k rozhledně na Strážném vrchu.)

Havraní převisy – Řezná čára 5C

20.9.2007

Martin Čermák
Nástup pod šipkou a trhlínkou.

Dubičná

Želva – Demolice 6B

11.4.2007

Martin Čermák
Středem převisu ze sedu.

Želva – Přes Krunýř 6B

24.9.2007

Martin Čermák
Vlevo od Michalovy hrany ze sedu přímo. Hranu nepoužít.

Želva - Michalova hranka 5B

11.4.2007

Michal Súlůvský
Pravou převislou hranou ze sedu.

Dubské skály - Skály u Vlkova

Zelený Kanibal - Pepermintová hrana III

1.9.2007

Martin Strnad, Vlastimil Peroutka, Pavel Henke, Vilém Valenta
Náhorní hranou na vrchol.

Kokořínský důl - Štampach a Lhotka

Gilotina - Soudce je vrah VIIIb

1.9.2007

Pavel Henke x Vlastimil Peroutka, Martin Strnad, Nora Hn átek
Uprostřed údolní stěny přes 1. a 2. K, šikmo vlevo k 3. K a
stěnou přímo na vrchol.

Kokořínský důl - Kokořín a Hradsko

Věž pod Smrkem - Safián VIIC

2.9.2007

Vlastimil Peroutka x Radek Mikuláš, Pavel Henke
V pravé části S stěny přes kruh a hodiny přímo na balkón a
cestou „Západní Spára“ na vrchol.

Skály u Dolní Zimoře – Zimořský důl Z část

Spodek - Remcání Kibice RP VIIB

2.9.2007

Pavel Henke x Martin Strnad, V.Peroutka, V.Valenta
Pravou částí údolní stěny ke kruhu a mírně šikmo vlevo na
vrchol.

Skály u Obroku – Skály pod Čapem

Sáhíb - Pokoušení VIIC

2.9.2007

Pavel Henke, Martin Strnad, Vlastimil Peroutka
Vlevo od cesty „Orientexpres“ šikmo vlevo stěnou přes
hodinky do zářezu. Traverz vlevo k velkým hodinám a stěnou
přes kruh na vrchol.

Dubské skály – Sosnová

První Tsunami – Surfing 7A

25.8.2007

Martin Čermák
Vpravo od Malajské stěnou přímo.

První Tsunami - Na vlně nejistoty 6B+

25.8.2007

Martin Čermák
Středem stěny převislým sokolíkem. Poznámka: Highball.

Kout - Trpasličí alibi 6C/6C+

9.8.2007

Karel Vondrouš

Mezi cestami Traverz nikam a Na hranu přímo stěnkou (bez pravé hrany!) dynamicky na vrchol.

Kout - Červený trpaslík 7A+ tr

25.8.2007

Martin Čermák

Nástup v bouldru Na hranu a traverz v lištách doprava do Natahováku. Poznámka: Delší lidi (nad 170cm) budou mít asi problém se tam srovnat nohama.

První Tsunami – Thajská 6A

14.8.2007

Karel Vondrouš

Po pravé hraně do sokola a přímo na vrchol.

Upozornění:

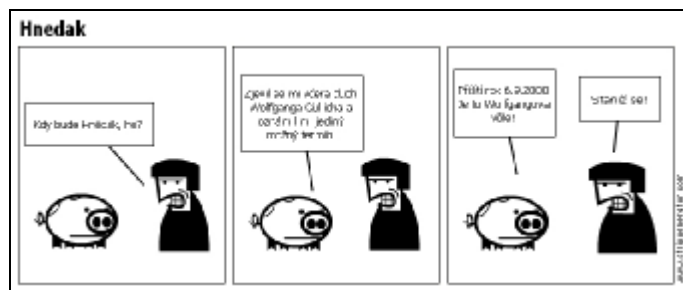
V některých případech se může jednat o ještě neschválené prvovýstupy. O jejich oficiálním schválení rozhodují výhradně příslušné Vrcholové komise.

STŘÍPKY..

Chřibský Hnědák 2007

Termín náhradního Hnědáka byl stanoven - a přátelé nemusíte nijak spěchat, není potřeba mazat svaly opodeldokem, řetězy olejem a ruce magnéziem, protože od Hnědáka nás všechny nějaký ten pátek dělí. Nedá se prostě nic dělat, nejdřív nás podrazilo počasí, pak čas a teď všechno možné dohromady.

Termín Hnědáka vám prozradí prasátko..

Autor: HK Uherské Hradiště

Chybějící vrcholové knihy

Špion – po osazení nového stojánku a slaňovacího kruhu se kniha ztratila. Knihu vložil na vrchol v roce 1991 **Petr Špek Slanina**.

Pásová věž – Kniha i s krabicí také ukradena.

Jubilejní kámen – Krásnou vrcholovou knihu od Drážďanského horolezeckého klubu sebral poprvé **Jiří Rosol**. Na mé upozornění ji na vrchol vrátil, nyní je však kniha opět pryč.

Pozdněátko – jedná se o vrchol vylezený **Albrechtem Kittlerem**. Tomu sdělil **Jirka Rosol**, že knihu má on, protože si chce jen něco opsat a že ji vrátí. Bohužel se na vrchol nevrátila, takže **Kittler** vyrobil novou a já dodal stojánek a osadil na vrchol slaňovací kruh.

Karel Bělina, Povrly

Reakce Petra Kočky na rozhovor se Zdeňkem Kropáčkem..

Podivná svatozář...

Pan Ing. Zdeněk Kropáček se dle textu v CAO News 9/2007 (vylezení a osazení skalní věže „Upír“) dopustil následujících porušení zákona a přestupků:

1. Pohyb po 1. zóně NP mimo značené cesty
2. Provozování horolezecké činnosti mimo místa vyhrazená správou NP
3. Zásah do přirozeného vývoje skalních útvarů (tlučené)

Je smutné, když člověk, který v lezení skutečně něco dokázal a vytvořil mnoho krásných linií, dopadne takto. Když ho jeho ego přeroste tak, že se začne veřejně chlubit porušováním zákona. Nebo že by spoléhal na svého zetě, ředitele správy NP?

PS. Knížka i schránka nebyly ukradeny. Jsou jako předměty doličné uloženy na Správě NP České Švýcarsko, Pražská 52, Krásná Lípa. Stejně tak, jako z protiprávně osazených 5-ti metrových quaků „Upíří bufet“ a „Kocour“.

Petr Kočka

Doporučená četba:

Zákon 161/1999 Sb. ze dne 1. července 1999, kterým se vyhlašuje Národní park České Švýcarsko, a mění se zákon č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů

Bližší ochranné podmínky, § 3

(1) Na celém území národního parku je zakázáno:

a) zasahovat do přirozeného vývoje skalních útvarů z jiných důvodů, než je bezprostřední ohrožení lidského života či zdraví nebo bezprostředně hrozící škoda značného rozsahu na majetku,

NÁVŠTĚVNÍ ŘÁD NÁRODNÍHO PARKU ČESKÉ ŠVÝCARSKO

Vyhláška č. 1/2001 Správy Národního parku České Švýcarsko se sídlem v Krásné Lípě ze dne 26. 6. 2001, vydaná podle § 19 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů

VSTUP DO NÁRODNÍHO PARKU, TURISTIKA

1. Území NP slouží k zachování a rozvoji přírodních hodnot, k přírodě šetrnému turistickému, sportovnímu a rekreačnímu využití, k vědeckým, výchovně vzdělávacím a poznávacím účelům. Pro využití území NP je na celé jeho území povolen vstup bez omezení s výjimkou:

a) I. zóny, kde je pohyb povolen pouze po cestách vyznačených se souhlasem Správy NP (§ 16 zákona č. 114/1992 Sb.); za cesty vyznačené se souhlasem Správy NP jsou považovány cesty vyznačené Klubem českých turistů nebo Správou NP (symbol v příloze č. 1 tohoto návštěvního řádu),

HOROLEZECTVÍ

1. Horolezectví je možno provozovat pouze na místech a v obdobích vyhrazených Správou NP uvedených v příloze č. 2 tohoto návštěvního řádu. Horolezeckou činnost na území NP mohou provozovat pouze členové Českého horolezeckého svazu (ČHS), členských organizací U.I.A.A. (Union Internationale des Associations d'Alpinism) a adepti horolezeckého sportu (čekatelé), pokud se účastní výcviku pod vedením instruktora horolezectví. Jeden instruktor může provádět výcvik nejvýše sedmi čekatelů najednou.

6. Tvorba prvovýstupů je možná pouze na základě předchozího povolení Správy NP.

Vyhláška č.118/2002 Sb. Ministerstva životního prostředí ČR ze dne 22. března 2002 o vymezení zón ochrany přírody Národního parku České Švýcarsko, § 1

Předmět úpravy: Tato vyhláška stanoví zóny ochrany přírody (dále jen "zóny") na území Národního parku České Švýcarsko.

Petr Kočka

Horolezecká abeceda

Možná už příští měsíc by mohla vyjít kniha Horolezecká abeceda a zaplnit tak velkou mezeru v současné odborné lezecké literatuře. Publikace, jejímiž autory jsou **Tomáš Frank**, **Tomáš Kublák** a kolektiv, vyjde v předpokládaném nákladu 4000 ks a ceně někde kolem 700 - 900 Kč.

Na internetových stránkách abecedy se kromě mnoha dalších zajímavých informací dozvíte i stručnou charakteristiku díla: „nejrozsáhlejší horolezecká učebnice, jaká kdy na našem trhu byla, 500 černobílých perokreseb a fotografií metodického charakteru v textu; barevné přílohy, formát: 165x235 mm, rozsah: cca 800 stran, pevná vazba s obálkou z barevného lesklého lamina..“

A také něco autorech:

Tomáš Frank (na snímku) - (vedoucí autorského kolektivu, editor kapitoly 1, 2 a 5). Horolezec a speleoalpinista, člen Bezpečnostní komise Českého horolezeckého svazu, bývalý člen lektorského sboru Metodické komise ČHS a instruktor horolezectví I. třídy, člen výboru a speleotechnik Krasové sekce, autor řady článků a publikací o horolezectví, horolezecké metodice, bezpečnostní problematice při provozování lezeckých sportů

Tomáš Kublák - (editor kapitol 3 a 4). Horolezec a speleoalpinista, instruktor horolezectví, člen Bezpečnostní komise ČHS, editor a autor odborných textů na respektovaných stránkách s tematikou horolezecké metodiky – webové stránky HO SAKAL

Ivan Rotman - horolezec, lékař, prezident České společnosti pro horskou medicínu, člen Lékařské komise ČHS, autor a spoluautor řady knih, příruček a článků na téma horská medicína, horské záchranářství, bezpečnost při horolezectví

Bohuslav Koutecký - speleoalpinista a horolezec, bývalý dlouholetý náčelník Speleologické záchrané služby, popularizátor a metodik jednoduše záchranářské techniky

Radek Lienerth - Horolezec, skialpinista, horský vůdce UIAGM, instruktor horolezectví. Člen Metodické komise a lektorského sboru ČHS, autor řady článků a publikací zabývajících se metodikou horolezecké techniky, skialpinismu a lavinové problematiky

Eduard Macků - horolezec a instruktor horolezectví, popularizátor canyoningu v Čechách, předseda České asociace canyoningu

Luboš Moravčík - horolezec, klimatolog, instruktor horolezectví I. tř.

Jan Boček - horolezec, speleoalpinista, instruktor horolezectví

Jakub Leniček - ilustrátor (autor našich metodických obrázků), horolezec

Foto © stránky horolezeckaabeceda.cz

Rozjiždějící se Element

Jméno **Ivo Pokorný** alias **Element** se stále častěji objevuje u nových boulderů na severu Čech a objíždí i méně známe oblasti. Jeho zatím nejtěžší boulder má klasifikaci 7A+, ale rozhodně to není konečná. Daří se mu i ve skalách, kde vylezl na OS 8- a PP dokonce 9-.

Jen tak dál.

Cyklistická časovka do vrchu

Letošní podzimní časovka do vrchu se jela v úterý 18. září 2007 odpoledne. V pozvánce jsem sliboval sluníčko, teplo a bezvětří. Byla zima, od rána lilo a foukal vítr. Naštěstí se tam nahoře někdo nad námi slitoval a kolem poledne přestalo alespoň pršet. Nejlépe se s nevládnem porval **Honza Jordák** a stejně jako loni vyhrál. Jediný se také dostal pod čtyřicet minut, což je super čas i v ideálním počasí. Druhý **Julius Řezníček** byl pro nás neznámou – jel závod poprvé a nevedl si vůbec špatně – dojel druhý v rovněž vynikajícím čase. **Aleš Růžička** dojel třetí, přestože je důkladně sešroubovaný železem po ošklivém pádu. **Milan Šafařík** dojel do cíle čtvrtý a hned spěchal domů, protože mu za chvíli odlétalo letadlo. A spokojení s časem byli nakonec i oba **Jirkové**, **Souček** a **Chára**, už jen proto, že si alespoň trochu opět pokecali..

Poř.	Jméno	Klub	Čas
1.	Jan Jordák	CAO Děčín	0:39:44
2.	Julius Řezníček		0:41:05
3.	Aleš Růžička	ALCAN	0:44:00
4.	Milan Šafařík	CAO Děčín	0:44:16
5.	Jiří Souček		0:49:15
6.	Jiří Chára	CAO Děčín	0:51:27

Tereza Huříková

Mistryně světa v časovce i horské cyklistice **Tereza Huříková** (na snímcích) vyhrává jeden závod za druhým a je jednou z našich nejúspěšnějších cyklistek. Přáním této sympatické dívky jsou adrenalinové sporty, třeba PG nebo horolezectví. No, pokud se na ně jednou dá a bude se jí dařit stejně jako na MTB, třeba ještě zamíchá kartami na naší ženské lezecké scéně..

Foto © terezahurikova.com

Podzimní Sněžník - magický

Klíčové osobnosti DC-S **Jarda Ježek** a **Ondřej Beneš** nazývají Děčínský Sněžník magickým. A podzim, jak známo, magii sluší.

Foto © 2007 Sponge

Převzali jsme – Vzpoua děti

Po nějaké době jsme opět zavítali na neotřelé osobní stránky **Jana Autsajda Puše** alias **Daga** (na snímku) a vybrali odtud, s laskavým svolením autora, jednu zajímavou myšlenku:

„Jak již poukázal prof. Zdzisław J. Ryn ve své práci, horolezci na tom s psychickým zdravím moc dobře nejsou. Pan profesor odvážně odmítl plácání se po zádech, jací jsme my horolezci úžasní chlapíci -- obdivovaní, féroví, silní, odvážní... a pohlédl na odvrácenou stranu našeho horolezeckého života. Všechno má svůj rub i líc.

Tenkrát ještě typ „Lezec“ nebyl. Nejsem profesor, ale co bych se nepokusil připovysvětlit často se vyskytující projevy lezců.

Snad nejvýraznějším prvkem ve skupině je neochota dospět, charakteristická pro naši dobu, která ostatně lezce vyprodukovala. Odpor k tomu, přijmout zodpovědnost, libování si v pózách „drsana“ (verbální), vazba na vzory, „fetišizmus“, manifestační vzpoura proti autoritám, naivní anarchie a další projevy doprovázející dospívání.

Lezci hovoří většinou z egostavu Dítěte, problém neumí a často ani nechťejí racionalizovat na úrovni Dospělého. Komunikuje jeho Dítě. „Ty mi to nechceš dovolit (zařadit), ale počkej, já ti ukážu!“. Častá je i duplexní transakce, kdy na formální stránce se jedná o přenos Dospělý -- Dospělý „Podívej se na ty fotky, to je pěkné, vid’?!“, ale ve skutečnosti se jedná opět o výměnu na úrovni Dítě -- Rodič „To jsem tě doběhl, co?!“

Pokusy o přechod na přenos Dospělý -- Dospělý jejich Dítě (stav ega) odmítá.

Někdy je možné odmítnout reagovat jako Rodič, proti kterému se chce Dítě vymezovat, reakcí z pozice Dítě „Nojo, to je bžunda, ale...“ a přenést postupně komunikaci na úroveň Dospělý -- Dospělý. Po čase se ale lezec opět vrací k svému Dítěti. U některých se zdá být Dospělý na hranici exkluze a navíc títo přechází na destruktivní křížový přenos. Naopak, jindy je přechod na Dospělého možný ihned, dokonce u některých je v komunikaci výchozí, ale jedná se o okrajové případy.

Naštěstí, spíš bohužel, není třeba řešit osobní problémy lezce. Obchod vyprodukoval nový typ. Toho nic z problematiky lezení nezajímá, chce jen zařadit lezení mezi konzumované požitky do „životního stylu“. Na to potřebuje odstranit všechny překážky, omezit lezení na spotřebu a prezentaci, zbavit ho všech možných přesahů, významů. Psychopatický horolezec z práce prof. Ryna, ale i infantilní lezec našich dní, se stávají minulostí. Přichází konzument a s ním obchod, úpravy terénu, vstupenky na skálu, doprovodný program, stánkový prodej pod skalami, reprodukováná hudba pro lepší náladu.

Zavřete dveře od outdooru, odcházím..“

Zdroj © <http://dagles.klenot.cz>

Asafa Powell splnil slib

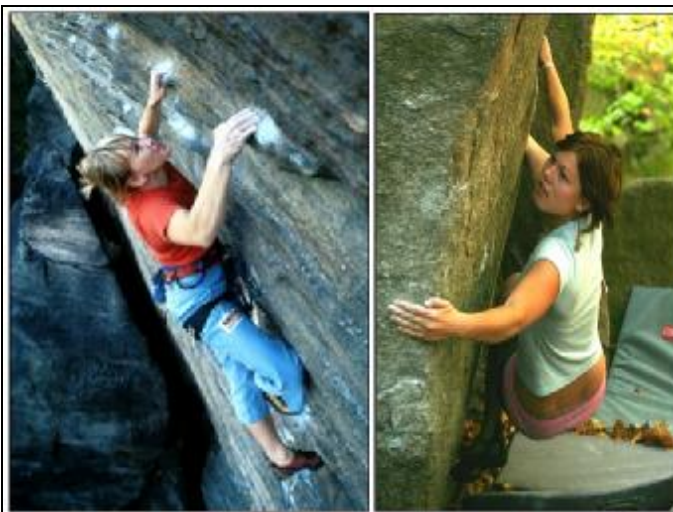

Když jsme vloni psali o Asafově světovém rekordu v běhu na 100 metrů v čase 9.77, říkal v rozhovorech, že je schopný běžet ještě rychleji. V pondělí 10. září 2007 **Asafa Powell** (na snímku) svá slova potvrdil. Na mítinku na Rieti cílovou čarou prolétl za pouhopouhých 9.74 sekund!!

Po závodě tvrdil, že mu vůbec nevyšel start, kde určitě nechal několik setin. Svě možnosti vidí někde kolem 9.68. No, běžat opravdu umí..

Foto © ViewImages™

Simona Ulmonová & Veronika Hazuková

V říjnu oslaví své narozeniny dvě naše známé horolezkyně. 5. října **Veronika Hazuková** (na snímku vpravo) z Plzně a o tři dny později, 8. října, **Simona Ulmonová** (vlevo) z Děčína.

Oběma lezkyním přejeme vše nejlepší!

Veronika leze na skalách teprve od roku 2005, převážně s lanem, ale stejně dobře se jí daří i v boulderingu. Její nejoblíbenější oblastí je Frankenjura, kde má také vylezenu svou nejobtížnější cestu Achterle 8. Její nejtěžší boulder má klasifikaci 7A+. O lezení říká, že ho nebere jako sport, ani jako koníček, ale jako jednu součást sebe..

Simona pochází z České Lípy a je jednou z našich nejlepších lezkyní. Je několikanásobnou Mistryní ČR v lezení na obtížnost, Mistryní SR v boulderingu a dokud závodila, umisťovala se ve Světovém poháru do 30. místa. Jejím nejcennějším RP přelezem je asi cesta Dumpster Barbecue 8a+, v boulderech jednoznačně senzační přelezení superprásku Slowdance V10 v Bishopu..

„Lidé se mě občas ptají jestli mi to stojí za tu dřinu a proč toužím po tak těžkých cestách. Zajímá mě, co všechno moje tělo dokáže, kam až můžu posunout své fyzické schopnosti. Ve fyzických možnostech však úspěch není, ten je v lidském nitru a to mě zajímá víc...“

Foto © rockstars.cz a simonaulmonova.com

Pohled medúzy

Takhle poeticky nazvali svou novou cestu **Pavel Pájka Rýva** a **Jan Švihnos** na masivu Pyramida na pravém břehu Labe (nachází se mezi Trůnem a Titanikem). Už po prvním dni cestu přelezlo asi 10 dvojek a všichni se shodli, že si zaslouží minimálně tři hvězdičky!

Jedná se o 65 m dlouhou cestu klasifikace VIIb, kde první půlka je za pravou hranu a rajbasem s bezva balkónem u borovice (dost dobrý na romantické chvílky ve skalách - svačina a tak), a druhá půlka je za levou hranu, která se kolmí, ale jsou tam bezva chyty a přímo v hraně dokonce super hodiny skrz hranu.

Pohled medúzy doporučuje deset z deseti lezeckých dvojek..

Nová lezecká hospoda NA ŠTANDU

Labský lezec a prvovýstupce **David Vápník Obermann** převzal od 1. října 2007 starou hospodu v Labské stráni přímo v budově Obecního úřadu a bude ji provozovat pod názvem **Na Štandu**. Žízniým lezcům tak opět přibude jedna důležitá základna při cestách do čarovného Labského údolí, navíc vedená zkušeným horolezcem a znalcem místních skal.

Takže neváhejte a Na Štand pojd'me!

David Vápník Obermann na štandu Pod prasečí skálou ve svém domovském Labáku

Více informací, nápojový a jídelní lístek, otvírací doba a přehled kulturních akcí na stránkách <http://nastandu.webgarden.cz/>

Z nejbližších chystaných akcí vybíráme:

- 12.10. **Otvíračka** - koncert Růžovských **MAPAHO**
- 13.10. **Dj RED BULL**
- 04.11. **Dožínkový večírek + cannabis cup**

Foto © 2007 Pavel Kýsa Bechyně

Hledali jsme Steva Fossetta

Naše redakce se v září zapojila mezi asi 20 000 dobrovolníků z celého světa ("artificial intelligence"), aby pomohla s pátráním po zmizelém dobrodruhu (a také horolezci) **Stevu Fossettovi (na snímku)**.

Společnost DigitalGlobe, která Googlu dodává satelitní snímky zemského povrchu, naskenovala detailně oblast, ve které by se mohlo nacházet Fossettovo letadlo a každému dobrovolníku přidělila část neprozkoumané plochy. Ti si data stáhli a poté přidělený úsek prozkoumávali prostřednictvím Google Earth, zhruba z výšky 1500 stop, tedy asi z 450 m nad povrchem.

Nám byl přidělen pruh země široký cca 47 km a dlouhý 108 km, na JZ Nevady s malým přesahem do sousední Kalifornie. Ohromilo nás, jak ostré a detailní snímky lze z kosmu pořídit. Na monitoru jsme bezpečně rozpoznávali každé vozidlo, stan, kouř z ohně, každé obydlí apod., to vše v situaci jen několik hodin staré. Naprosto ostře byly třeba vidět i jednotlivé balvany na dně jezer. Po chvíli práce jste měli pocit, že nad krajinou opravdu přelétáváte a bylo na vás, jakou rychlost, směr či strategii prohledávání si zvolíte.

Podle posledních zpráv se však bohužel letadlo se Stevem Fossettem, ani jeho trosky, dosud nalézt nepodařilo..

Foto © stevfossett.com

Horolezec Slavomil Krob

Důchodcům, těm je hej, parafrázuje se občas známá píseň kapely Pražský výběr. Bezezbytku to platí ovšem pouze pokud jsou v takové zdravotní a fyzické kondici jako **Sláva Krob (na snímku)**..

Slávek se narodil 9. října 1943 na Vysočině a dodnes patří k neaktivnějším lezcům po všemožných skalách na severozápadě Čech i jinde. Za rok vyleze tak plus mínus osm set cest!

Kdekoliv otevřete vrcholovou knížku, vyskočí na vás jeho logo plně naloženého horského kola, jak se ostatně často do skal dopravuje..

Je řadovým členem horolezeckého oddílu HOKET Praha a také čestným členem HO Roudnice n.L.

Takhle vzpomíná na to, jak byl Sláva „objeven“ pro roudnický klub **Zdeněk Zdána Němec**:

„Bylo to v září v roce 2004, kdy jsme se my, členové HK, sešli ve větší početnosti na lezečnicku v Rájci u Tisé. Když jsem procházel okolo Blíženců a hledal zajímavý terén, potkal jsem... Nebo né, nejdříve jsem slyšel někoho hulákat a až později vidím menšího chlapíka rozhazujícího rukama pod skalou u Kyklopa, snažíc se něco vysvětlit kamarádce Jitce z Kladna. Když přijdu blíže, vidím legendu Slávka Kroba, a tak povídám „Nazdar“. Odpovídá „A ty seš kterej“ a nepřestává silně gestikulovat a vyprávět. Po chvíli se mi oba podařilo přesvědčit, aby přišli k našemu ohni u kterého Sláva zůstal do dnešního dne. Na naše silné jádro, Oldu, Rastu, Jirku a Standu, působí jako guru. Nevím, kdo koho kam tahá, ale pravda je, že se tito velmi často schází ve skalách, na vodě i na běžkách...“

Takže, milý Slávku, všechno nejlepší a stále hodně sil do dalších výstupů!

Foto © 2005 Sponge

Algena na Želvě

Věhlasný tvůrce cest **František Algena Mezera** byl spatřen, jak zkušeně stoupá Údolní cestou na labskou Želvu v rámci rozcvičování před dalším projektem. Text a pohotovou fotografií nám zaslal **Jiří Petrini Petřík**..

František Mezera se může pochlubit obrovským množstvím prvovýstupů napříč celým spektrem lezeckých oblastí, ale v povědomí většiny lezců zůstává znám především, jako dobrotivý praotec Vltavské žuly..

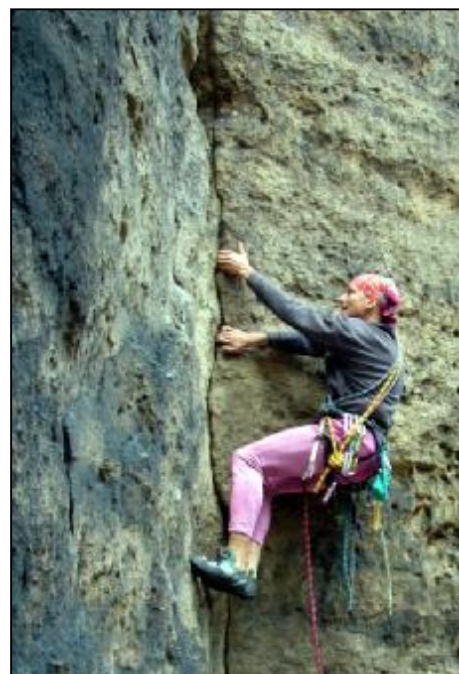

Foto © 2007 Jiří Petřík

Nová oblast Braňany u Mostu

Pavel Aksa Aksamit z HO LOKO Teplice nám poodhalil roušku nad novou lezeckou oblastí na severu Čech:

„Nevím, jestli je tato oblast, co níže uvádím, tajná, ale nedalo mi to ji trochu přiblížit. Prý se tu vyřádilo pár nadšenců z Dubského oddílu. Materiál je čedič, ideální místo pro rodinky s dětmi. Na způsobu jištění je vidět, že jej osazovali pískaři - 3 až 5 m od sebe vzdálené nýty a na některých jednodušších úsecích až 9 m. Ale vše s citem a vždy tam, kde je třeba. Na jištění tak stačí sada expresek. Svoji cestu si tu najde každé až do 8-. Oblast se nachází na úpatí kopce Špičák, v bývalém kamenolomu na silnici Most – Braňany po pravé straně, asi 1,2 km od mosteckého kostela. Auto se nechá na konci vinice a pak po stezce 250 m ke „kamennému moři“, zde ostře 120° doprava cca 100 m až k betonovému bunkru, odkud se táhne zajištěný masív čediče v délce asi 100 m a výšce stěny 20 – 25 m..“

Horám zdar **Aksa..**“

Charakteru oblasti neubere ani nezvyklé označení cest (vlevo) a nad každou cestou je řetěz s kroužkem, jak v Itálii (vpravo)...

Ála v horních partiích ploten... GPS: 50°31'8.27"N, 13°39'57.27"E

Foto © 2007 Pavel Aksamit

Novinky na vyvěřelinách i sedimentech

Mohutnou dávku nových oblastí chystáme do příštího čísla CAO News. Děje se toho opravdu hodně a občas překvapí, jak vysoké skály se dokázaly tak dlouho před horolezci skrývat..

Zatím alespoň malá ochutnávka od našich zpravodajů:

Nová čedičová oblast se nám klube nedaleko **Úštěka**, kde je v současnosti už asi 10 cest od 4 do 8+ UIAA ve stěnách až 15 m vysokých, vše odjištěno borháky.

Také byla objevena menší boulderová čedičová oblast u **Dubičné**. Jsou zde udělány 4 kameny 2-5 metrů vysoké, na které vede asi 20 boulderů 3 až 7A+.

Zvýšená aktivita byla zaznamenána na významné skále nad Malou Velení s pracovním názvem **Ušba**, kde již byly vylezeny všechny lehčí cesty.

Nové bouldery jsou i v **Sosnové** (třeba Psycho, což je 10ti metrový highball od **Martina Čermáka**)...

Schůze KOB Děčín

Pravidelná siréna, která se v Děčíně rozezní vždy v první středu v měsíci, nesvolává na schůzi pouze horolezecký klub CAO Děčín, ale i Klub orientačního běhu, zkráceně KOB Děčín. Už asi půl roku mají navíc oba kluby stejné místo pro své scházení, a to nekuřácký salonek v restauraci Na Kocandě v Děčíně Starém městě, takže informace o různých chystaných akcích se přenáší velice rychle a členové obou spolků se také vzájemně zapojují do konkurenčních podniků...

Členská schůze KOB Děčín

Foto © 2007 David Nehasil

Zemřel René Desmaison

V pátek 28. září 2007, ve 14.30 hod, zemřel v Marseille po dlouhé nemoci horolezec **René Desmaison** (na snímku). Pro starší generaci lezců není třeba tohoto vynikajícího horolezce představovat. V padesátých, šedesátých a začátkem sedmdesátých let minulého století byl pionýrem extrémního zimního alpinismu a za svůj život vytvořil více jak stovku obtížných prvovystupů nejen v milovaných Alpách, ale i v Andách či Himálaji...

Foto © ice-fall.com

Karel Bělina přetírá kruhy

Tak, jak se s ochránci přírody dohodl, plní **Karel Bělina** slib a své kruhy na nových cestách přetírá nenápadnou šedou barvou, na které se s OP shodli (červená barva prý ruší ptáky). Většina kruhů (ke konci září asi 160 ks) je již takto ošetřena, zbytek bude dokončen ještě letos.

Při natírání však Bělina narazil na jednu záhadu. Ve Stěně PK (nachází se v Bürschlických stěnách), v cestě Pozdní vzpoura VII, je druhý kruh zdeformován do tvaru elipsy. Protože takové protažení pádem není podle odborníků možné, vypadá to, že se někdo pokoušel kruh vytáhnout a když se mu to nepodařilo, nechal to být tak, jak to je. Protože se tato pěkná cesta leze, prosíme, dávejte si větší pozor, než bude kruh vyměněn za nový.

Konec jedné legendy. Kruhy ošetřené, pro vyšší bezpečnost, suříkovou barvou se přetírají na šedo. Červená barva ruší, na rozdíl od barvy modré, žluté nebo jiné, ptactvo. Tak to stojí v odůvodnění rozhodnutí o přetírání kruhů..

Foto © archiv K.B.

Holý neštěstí Xb

Zpráva o této nové cestě se šíří Labským údolím rychlostí blesku. V neděli 30. září jí střídavě vytvořili na Severní terasu **Jürgen Höfer, Pavel Henke a Vlastimil Peroutka**.

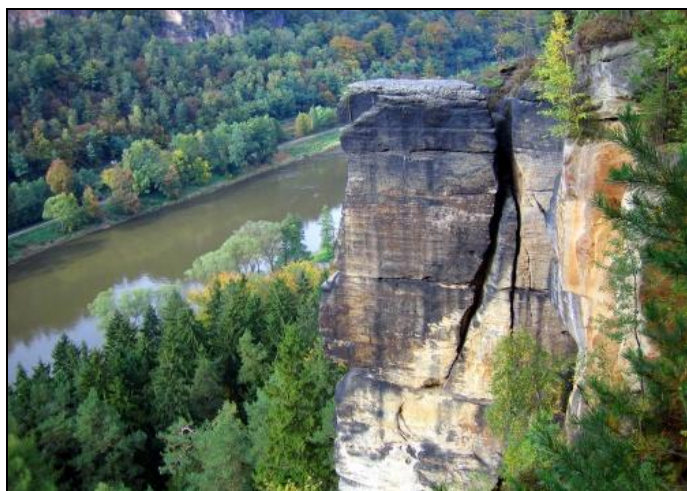
Projekt objevil a přes půl roku zkoušel **Vlasta Peroutka**. Postupně osadil čtyři kruhy a marně hledal spolulezce, kteří by byli schopni přelézt boulder nad druhým kruhem čistě. Nakonec dal dohromady „mezinárodní“ tým, když si k **Pavlu Henkemu** přizval na pomoc ještě výborného lezce z Německa **Jürgena Höfera**. Celý prvovýstup zdokumentoval známý lezec a fotograf **Mike Jäger**.

O výstupu nám Vlasta napsal:

„Byl to výborný den. Jürgen je pohodovej starší pán, kterému to prostě hodně super leze. Samej vtípek a úplně v pohodě. Jediná škoda, že v tý cestě zůstalo stavění. Já jsem první čtyři kruhy v tý cestě trénoval půl roku a když jsem ten spodek cesty se skokem přešel v neděli před Höfrem, tak byl úplně pať a od té doby si myslím, že jsem nějaký super lezec, jenže já to měl celý totálně natrénovaný..“

Podle **Pavla Henkeho** se jedná o opravdu velice obtížnou cestu a bude jistě hodně zajímavé sledovat, zda se najde někdo, kdo bude schopen stavění přelézt čistě a také, jak se změní klasifikace při případném RP přeletu.

Prvovýstupcům samozřejmě gratulujeme!!

Labské údolí – pravý břeh.

Severní terasa - Holý neštěstí Xb AF

30.9.2007, **Vlastimil Peroutka a Pavel Henke a Jürgen Höfer**
V jižní stěně krátce koutem a vlevo dynamicky pod 1.K. Stěnou ke 2.K.
Stavěním a koutem přes 3.K ke 4.K. Traverz vlevo na hranu k 5.K.
Hranou přes 6.K na vrchol.

Foto © 2007 Jiří Chára

Extrémisté z Děčína druzí na MČR!

O minulém víkendu pořádala Česká asociace extrémních sportů (ČAES) již 8. ročník Mistrovství České republiky v hlídkovém závodě dvojic tzv. Survival 2007. Závod byl dvouetapový v krásném prostředí Českého ráje. První etapa se skládala z nočního orientačního běhu, plavání a MTB v okolí Prachovských skal.

Druhá etapa byla extrémnější, a obsahovala MTBO (50 km), OB (10 km), lezení po skalách, plavání se skoky do vody, kanoistiku a lanovou dráhu v Čertoryjích.

Z Děčína se zúčastnili **Alena Dufková** z Kajak Děčín a **David Nehasil** z KOB Děčín. Oba si ve třicetileté startovní listině vedli od prvních metrů dobře a po první etapě si ve své kategorii smíšených družstev dojeli pro průběžné třetí místo. Do druhé etapy startovali se ztrátou 9,51 min na vítěze kategorie. Po absolvování druhé náročnější etapy skončili na vynikajícím

druhém místě a v celkovém absolutním pořadí na 7. místě, s celkovým časem 8:54:16 hod.

Alena Dufková (Kajak Děčín) a **David Nehasil** (KOB Děčín).

Foto © archiv I.Š.

Další 100leté vrcholy 1907 – 2007

- 6.8.**
Nordliche Waldtornadel – AW V
Karel Bělina, Rudolf Patzelt, Dalibor Pavlát, Světlana Pavlátová
- 10.8.**
Sloní sloup – Stará cesta II
Karel Bělina, Rudolf Patzelt, Leoš Adámek
- 13.8.**
Südliche Waldtornadel – AW III
Karel Bělina, Ivoš Adámek
- 23.8.**
Mumie – Stará cesta II
Karel Bělina, Miroslav Güttner
- 25.8.**
Heringsgrundnadel – AW VIIa
Karel Bělina, Falk Heinicke (střídavě), Ivoš Adámek
- 28.8.**
Hinterer Bussardturm – AW II
Karel Bělina, Ivoš Adámek
- 24.9.**
Verlassene Wand – Alter weg
Karel Bělina a Hans Nesheida (ráno sice zaspali, ale přesto byli první, K.B. jel z Ostrova na kole)
- 29.9.**
Grenzkogel – Alter weg III
Karel Bělina a Petr Pekař Pavelka

(Na snímku nádherná „stoletá“ **Nordliche Waldtornadel**..)

Nu, a ještě něco pro **Jonáše** :o)

Vybrali a vhodnost posoudili kamarádi z klubu...

VÝROČÍ

ŘÍJEN 2007

- 1.10. Jan Jordák, CAO Děčín
- 2.10. Jaroslava Černá, CAO Děčín
- 4.10. Jan Horáček Horák, CAO Děčín
- 5.10. Kateřina Pánková, CAO Děčín
- 5.10. Václav Tarzan Storzer, HO Doprava Děčín
- 7.10. Veronika Schumi Krčilová, CAO Děčín
- 9.10. Slavomil Krob, HOKET Praha
- 16.10. Miloslava Fróna Bělinová, Povrly
- 21.10. Jakub Martinec, CAO Děčín
- 29.10. Jaroslav Horáček, HO TJ Doprava Děčín

Všem oslavencům blahopřejeme a přejeme vše nejlepší!

-is-

ČEKÁ NÁS...

KALENDÁŘ HOROLEZECKÝCH A SPORTOVNÍCH AKCÍ

Není důležité vyhrát
ale zúčastnit se...

- 12.-14.10. Podzimní lezení na Božni. Sraz horolezců, lezení+táborák, spaní ve vlastních stanech na tábořišti; info: J.Chára
- 20.10. OB Ještědské oblasti – Volská říše 1:10000 Ostrov – Tisá,
- 20.10. Benešovský Miša - vyjíždka na kolech, sraz v Benešově n.P. v 9 hod., kontakt Milan Myšík 606682979, večer Big Beat
- 20.10. Kolo okolo Rače – pořádá HK Roudnice n/L, start na louce v Osinalickém sedle, info Z.Němec tel. 608976665
- 27.10. Běh do vrchu - Pastýřská stěna, DC Info Josef Vlk, tel. 412528544, bezeckypohar.wz.cz
- 27.10. Rozlučka s L.Č. – Dolní Žleb u Kostí večer
- 28.10. Horolezecký OB – Střelnice u Ludvíkovic - měřený trénink, Jaromír Pospíšil, jaromir.pospisil@volny.cz
- 3.11. Běh Labákem (16 km) – 34.ročník, Dolní Žleb, pořádá KOB Děčín, info I.Stibal, tel. 724596675, ivan.stibal@seznam.cz
- 10.11. Poslední slanění Horoklub Chomutov – restaurace Horský Domov na náměstí v Hoře Svaté Kateřiny, sraz v 10,00
- 18.11. Běh na Chlum (6500 m) – 13.ročník, KB Jílové, kontakt Luboš Přibyl tel. 412527393, lubosp@quick.cz
- 23.11. Příměstský noční OB – 3.ročník, okolí Děčína, KOB Děčín, info David Nehasil tel.603479884, dnehasil@mybox.cz
- 30.11. Mikulášský OB – měřený trénink v okolí Děčína, KOB Děčín, info I.Stibal, tel. 724596675, ivan.stibal@seznam.cz
- 16.-17.11. Horolezecký OB (extremní) – 52.ročník, extrémní závod dvojic v Lužických horách, info Petr Šmíd, petrsmid@volny.cz
- 17.11. Heřmáneckej OB – 11.ročník, extrémní závod dvojic, Kokořínsko, kontakt Mirek Michlík, marekcek@seznam.cz
- 24.11. Poslední slanění CAO Děčín – chata Dolní Žleb, guláš, pivo.
- ?? Běh Výpřez – Vansdorf – extrémní měřený trénink, kontakt Karel Hofman, tel. 776277294, kahofman@tiscali.cz

V příštím čísle CAO News

Lienzské dolomity od Světlany Pavlátové
Dolomitské ferraty s Jindřiškou Řehákovou
Vysoké Tatry Ivana Zajana
Babí léto v Bielatalu Ríši Hamaka
Další várka nových cest
a samozřejmě mnoho dalšího...

Nezapomeň!

Příští číslo CAO News vychází již 14.11.2007!

CAO News

Horolezecký časopis severočeského regionu

Telegraficky:

- Adam Ondra svými výkony vytírá zrak světové lezecké špičky. Jeho jméno nechybí v žádném věhlasném lezeckém časopise či webu. Naposledy dokázal během dvou víkendů vylézt čtyři cesty klasifikace 11- až 11-/-11 UIAA. Úžasné mu to leze!
- Daří se také našemu Rostislavu Štefánkovi. Na Děčínském Sněžníku vytvořil nový obludně těžký boulder Personal Velocity 8B+, který ho v žebříčku nejlepších boulderistů světa na 8a.nu katapultovat na první místo!!
- 17.8.2007 vylezl Karel Bělina a spol. na Studentskou věž cestu Památka na Vlado Tatarku VII. Tímto výstupem si připomněli 6 let od tragické nehody kamaráda horolezce a záchranáře Tatranské Horské služby.
- Libor Rebel Hroza chystá další pokus o zimní sólo přechod celého hřebenu Tater. Jeho vynikající fyzická kondice mu dává hodně nadějí! Startovat by měl únor – březen 2008..
- Frakce „Ranné stáří“ zase aktivní! Každý víkend je možno zahlédnout v ostrovských stěnách Jiřího Kudrnáče, Zdeňka Vaishara, Jiřího Cháru i Milana Cestra..
- Petr a Olinka Koubovi, známý 2K team & comp. se už opět rozjíždí! 16.9.2007 vytvořili na ostrovskou Orlici parádní linii „Kučma – pučma“ VIIIc. Více v příštím čísle CAO News.
- Milan Myšík a Pavel Sukovatý mají za sebou tvrdý cyklistický podnik. Trasu Hřensko – Sněžka podél státních hranic dokázali ujet za 18.42 hodin, průměrnou rychlostí 17.04 km/hod. Cesta obnáší 311 km s převýšením 6530 metrů. Oba borci jsou v pořádku, pouze Myšákův stroj GF nevydržel – při sjezdu ze Smrku mu prasknul rám..

Heslo na tento měsíc:

„**Neberme ten život tak vážně.**
Stejně z něj nikdo nevyjdeme živě!!!“

Šťastné návraty přeje za celou redakci CAO News

Jiří Houba Chára

UPOZORNĚNÍ PRO ČLENY CAO DĚČÍN

ČLENSKÁ SCHŮZE PROBĚHNE VE STŘEDU 7. LISTOPADU 2007
V RESTAURACI NA KOCANDĚ OD 18 HODIN...

NA PROGRAMU BUDE:

ČLENSKÉ PŘÍSPĚVKY NA ROK 2008..

TĚŠÍM SE NA SETKÁNÍ S VÁMI!